

будятъ у нашитѣ младежи омраза и отвръщение къмъ руския народъ, като къмъ гнусенъ човѣшки родъ. Тази система сега преобладава въ Гърция. Нѣкои наши неопитни младежи, като слушаха враговетѣ ни, кипнаха противъ руситѣ. Но вие, като благомислещъ и най-опитенъ мжжъ, ще имате възможность да обмислите срѣдствата, за да отидатъ въ Русия разбуденитѣ и онѣзи, които иматъ нужда да изучатъ руския и нашия граматиченъ езикъ“.

Селимински уведомява Априлова да не се безпокои за неговитѣ национални чувства. „Тукъ, казва той, повечето отъ професоритѣ сж чужденци. Политическа икономия, римско право, гръцка археология, хорография, философия, ботаника, хирургия, химия, латински, френски и нѣмски се преподаватъ отъ чужденци, европейски професори. Тѣ се ползватъ съ широка свобода за учението и възгледитѣ си“.

Селимински съобщава Априлову къмъ края на учебната година, че отъ младежитѣ въ Атина особено се отличаватъ гимназиститѣ: Иларионъ, Пегъръ отъ Битоля, Георги Божиловъ отъ Батакъ, Георги Атанасовичъ отъ Свищовъ и Иванъ Найденовичъ. Тѣ свършватъ гимназията и сж отлични, трудолюбиви, талантливи и сж примѣрно поведение. Родителитѣ имъ ги викатъ да се завърнатъ дома си, но Селимински ходатайствува предъ Априлова да бждатъ приети въ Русия, поне за малко, за да се усъвършенствуватъ въ науката и езика, защото тѣ ще бждатъ първитѣ гимназиални учители въ България. „Ние имаме нужда отъ работни и събудени младежи, пише Селимински; тѣ ще трѣбва да раздвижатъ гръкоманитѣ и несъзнателнитѣ, да въодушаватъ наркотизиранитѣ (отровенитѣ) имъ души и да докажатъ, че общата майка природа не подарява изключително своитѣ дарове само на избранъ народъ, за какъвто елинитѣ препоръчватъ себе си между другитѣ балкански народи, но ги дава на всички, които се трудятъ въ просвѣта и напредкъ“.

Селимински подробно описва Априлову, какви доводи употрѣбаватъ шовиниститѣ гърци да отклонятъ българитѣ отъ народното събуждание и отъ идеята за славянство. Нѣкои гръцки професори учили младежъта,